POEZII

MARIN SORESCU

MARIN SORESCU
(1936-1996)

POEZII

CAPRICIU

În fiecare seară
Strâng de prin vecini
Toate scaunele disponibile
Și le citese versuri.

Scaunele sunt foarte receptive
La poezie,
Dacă știi cum să le așezi.

De aceea
Eu mă emoționez,
Și timp de câteva ore
Le povestesc
Ce frumos a murit sufletul meu
Peste zi.

Întâlnirile noastre
Sunt de obicei sobre,
Fără entuziasme
De prisos.

În orice caz,
Înseamnă că fiecare
Ne-am facut datoria,
Și putem merge
Mai departe.

TREBUIAU SĂ POARTE UN NUME

Eminescu n-a existat.

A existat numai o țară frumoasă
La o margine de mare
Unde valurile fac noduri albe,
Ca o barbă nepieptănată de crai

Și niște ape ca niște copaci curgători
În care luna își avea cuibar rotit.

Și, mai ales, au existat niște oameni simpli
Pe care-i chema: Mircea cel Bătrân, Ștefan cel Mare,
Sau mai simplu: ciobani și plugari,
Cărora le plăcea să spună,
Seara, în jurul focului poezii -
"Miorița" și "Luceafărul" și "Scrisoarea III".

Dar fiindcă auzeau mereu
Lătrând la stâna lor câinii,
Plecau să se bată cu tătarii
Și cu avarii și cu hunii și cu leșii
Și cu turcii.

În timpul care le rămânea liber
Între două primejdii,
Acești oameni făceau din fluierele lor
Jgheaburi

Pentru lacrimile pietrelor înduioșate,
De curgeau doinele la vale
Pe toți munții Moldovei și ai Munteniei
Și ai Țării Bârsei și ai Țării Vrancei
Și ai altor țări românești.

Au mai existat și niște codri adânci
Și un tânăr care vorbea cu ei,
Întrebându-i ce se tot leagănă fără vânt?

Acest tânăr cu ochi mari,
Cât istoria noastră,
Trecea bătut de gânduri
Din cartea cirilică în cartea vieții,
Tot numărând plopii luminii, ai dreptății, ai iubirii,
Care îi ieșeau mereu fără soț.

Au mai existat și niște tei,
Și cei doi îndrăgostiți
Care știau să le troienească toată floarea
Într-un sărut.

Și niște păsări ori niște nouri
Care tot colindau pe deasupra lor
Ca lungi și mișcătoare șesuri.
Și pentru că toate acestea
Trebuiau să poarte un nume,
Un singur nume,
Li s-a spus Eminescu.

SHAKESPEARE

Shakespeare a creat lumea în șapte zile.

În prima zi a făcut cerul, munții și prăpăstiile sufletești.
În ziua a doua a făcut râurile, mările, oceanele
Și celelalte sentimente
Și le-a dat lui Hamlet, lui Iulius Caesar, lui Antoniu, Cleopatrei și Ofeliei,
Lui Othello și altora,
Să le stăpânească, ei și urmașii lor,
În vecii vecilor.
În ziua a treia a strâns toți oamenii
Și i-a învățat gusturile:
Gustul fericirii, al iubirii, al deznădejdii,
Gustul geloziei, al gloriei și așa mai departe,
Până s-au terminat toate gusturile.

Atunci au sosit și niște indivizi care întârziaseră.
Creatorul i-a mângâiat pe cap cu compătimire,
Și le-a spus că nu trebuie decât să se facă
Critici literari

Și să-i conteste opera.
Ziua a patra și a cincea le-a rezervat râsului.
A dat drumul clovnilor
Să facă tumbe,
Și i-a lăsat pe regi, pe împărați
Și pe alți nefericiți să se distreze.
În ziua a șasea a rezolvat unele probleme administrative:
A pus la cale o furtună,
Și l-a învățat pe regele Lear
Cum trebuie să poarte coroană de paie.
Mai rămăseseră câteva deșeuri de la facerea lumii
Și l-a creat pe Richard al III-lea.
În ziua a șaptea s-a uitat dacă mai are ceva de făcut.
Directorii de teatru și umpluseră pământul cu afișe,
Și Shakespeare s-a gândit că după atâta trudă
Ar merita să vadă și el un spectacol.
Dar mai întâi, fiindcă era peste măsură de istovit,
S-a dus să moară puțin.

DEVELOPARE

Azi am fotografiat numai copaci,
Zece, o sută, o mie.
Îi voi developa la noapte,
Când sufletul va fi o cameră obscură. Apoi îi voi class:
După frunze, după cercuri, După umbra lor.
O, ce ușor
Copacii intră unul într-altul!
Iată, nu mi-a rămas decât unul.
Pe-acesta îl voi fotografia din nou
Și voi observa cu spaimă
Că seamănă cu mine.
Ieri am fotografat numai pietre.
Și piatra de la sfârșit
Semăna cu mine.
Alaltăieri - scaune -

Și cel care-a rămas
Semăna cu mine.

Toate lucrurile seamănă îngrozitor
Cu mine…

Mi-e frică.

ȘAH

Eu mut o zi albă,
El mută o zi neagră.
Eu înaintez cu un vis,
El mi-1 ia la război.
El îmi atacă plămânii,
Eu mă gândesc un un la spital,
Fac o combinație strălucită
Și-i câștig o zi neagră.
El mută o nenorocire
Și mă amenință cu cancerul
(Care merge deocamdată în formă de cruce),
Dar eu îi pun în față o carte
Și-1 silesc să se retragă.
Îi mai câștig câteva piese,
Dar, uite, jumătate din viața mea
E scoasă pe margine.
- O să-ți dau șah și pierzi optimismul,
Îmi spune el.
- Nu-i nimic, glumesc eu,
Fac rocada sentimentelor.

În spatele meu soția, copiii,
Soarele, luna și ceilalți chibiți
Tremură pentru orice mișcare a mea.

Eu îmi aprind o țigară

Și continui partida.

HÂRTIE

S-a anunțat, cred, la apocalips,
Nu țin bine minte,
Că un mare uragan de hârtie
Se apropie din direcția N-V
Și din toate direcțiile.

Uraganul va pustii totul în calea sa,
Prefâcând totul în hârtie.

Copacii se vor transforma în hârtie,
Animalele în hârtie,
Aurul în hârtie.

Oamenii vor țipa de groază,
Și țipetele lor
Vor deveni pe loc șerpi de hârtie,
Și apoi ei înșiși se vor desface hârtie:
Hârtie de împachetat, hârtie de plicuri,
Hârtie de saci, hârtie de biblie,
Hârtie de țigarete.
Și mai ales ziare.

Unii vor deveni articole de fond,
Alții vor intra în problemele
Industriale ori agrare,
Alții vor trece la pagina externă.
Scriitori care nu s-au ratat încă,
Din lipsă de spațiu,

Se vor rata în primii cinci cuadrați.
Ca să mai lungim vorba:
Va un uragan și o hârtie

Mondială.

Și la urmă,
Scos din răbdări,
Se va căsca pământul.
Va înghiți cu poftă totul
Și se va șterge la gură
Cu oamenii care s-au transformat
În șervețele.

LEDA

Leda trece surâzând
Printre lucruri
Și se culcă
Cu fiecare.
Gardului i-a născut un copil
Din iederă,
Soarelui i-a născut
O floarea-soarelui
A făcut dragoste nerușinată
Cu toți boii,
In frunte cu boul Apis
Dar, naiba s-o ia,
Nici nu se cunoaște.

Mare poamă mai e
Și Leda asta,
De aceea lumea rămâne
Așa de frumoasă.

DRUMUL

Gânditor și cu mâinile la spate
Merg pe calea ferată,
Drumul cel mai drept

Cu putință.

Din spatele meu, cu viteză,
Vine un tren
Care n-a auzit nimic despre mine.

Acest tren - martor mi-e Zenon bătrânul -
Nu mă va ajunge niciodată,
Pentru că eu mereu voi avea un avans
Față de lucrurile care nu gândesc.

Sau chiar dacă, brutal,
Va trece peste mine,
Întotdeauna se va găsi un om
Care să meargă în fața lui
Plin de gânduri
Și cu mâinile la spate.

Ca mine acum
În fața monstrului negru
Care se apropie cu o viteză înspăimântătoare,
Și care nu mă va ajunge
Niciodată.

MELCUL

Melcul și-a astupat bine ochii
Cu ceară,
Și-a pus capul în piept
Și privește fix
În el.

Deasupra lui
E cochilia
Opera sa perfectă
De care-i e silă -

În jurul cochiliei
E lumea,
Restul lumii,
Dispusă încolo și-ncoace,
După anumite legi
De care-i e silă
Și-n centrul acestei
Sile universale
Se află el -
Melcul,
De care-i e silă.

MUZEUL SATULUI

Din viața acestor oameni
Lipsesc mai multe secții,
Iar altele, cum ar fi
Bunăstarea materială, fericirea și norocul
În istorie,
Sunt slab reprezentate.

Nu întâlnești aici nici o monedă,
Pentru că, neavând aur și argint,
Țăranii și-au gravat anual chipul
Pe boabe de mei, de grâu, de porumb
Care nu ni s-au păstrat.

Păsări împăiate
Ar fi putut ei, ce e drept, aduce destule,
Dar le-a fost milă să ucidă
Privighetoarea, ciocârlia, mierla și cucul,
Care le cântau fără bani toată viața,
Și toată moartea.

Era primitivă,

Antică, mcdievală
Apar ca una singură,
Fiindcă, neștiind carte, țăranii
N-au băgat de seamă că între aceste epoci
Există deosebiri
Fundamentale.

Aici exponatele cele mai numeroase
Sunt bordeiele.
De la munca pământului
Țăranii intrau direct în pământ,
Să se odihnească.
Din loc în loc între bordeie

Sunt intercalate răscoalele:
A lui Doja, a lui Horia, Cloșca
și Crișan, a lui Tudor,
Construite de data asta la suprafață
Cu un uimitor simț al simetriei
Arhitectonice.

Vizitatori,
Nu atingeți sărăcia și tristețea
Aflate-n muzeu.
Sunt exponate originate,
Ieșite din mâna, din sufletul și din rărunchii acestui popor
Într-o clipă de încordare și spontaneitate
Care a durat
2000 de ani.

BĂRBAȚII

Mircea cel Bătrân îmbrăcat în zale.
Alexandru cel Bun îmbrăcat în zale.
Ștefan cel Mare îmbrăcat în zale
Mihai Viteazul îmbrăcat în zale.

Ion Vodă cel Cumplit îmbrăcat în zale.
Și aici, în Oltenia, Tudor Vladimirescu
Primenit și el cu zale
Peste cămașa morții.

Mie-mi vine să mă așez pe genunchii lor
Și să-i trag de mustăți
Și să-i întreb, de ce sunt toți
Îmbrăcați în zale?
Și unde tot pleacă în fiecare dimineață
Și de ce nu mai stau pe-acasă,
Să se bărbierească mai des,
Că, uite, bărbile lor
Mă zgârie
Când mi-alint de ele sufletul.

Aș vrea să merg și eu cu voi, le zic,
Să văd măcar lupta de la Rovine,
Dar mă împingeți blând la o parte
Și mă lăsați în grija femeilor.
Și cum caii voștri și-au tocit pe drumuri
Până și șeile frumoase cu ciucuri,
Luați din prima biserică zidită de voi
Biblia legată în piele

Și-o puneți pe ei cu literele în ios,
Să se umple de sudoarea și de sângele
Acestor locuri.

De multe ori vă întoarceți victorioși,
Și eu mă joc cu steagurile năvălitorilor,
Făcând din ele corăbioare
Și dându-le drumul pe apa Dunării.

De multe ori nu vă mai întâlnesc
Și-atunci mă mir cum poate să nu se mai întoarcă
Un om care are nevastă și munți și copii?

Brâncovene Constantine,
De ce-ți taie turcii capul
De cinci ori la rând, .
O dată pentru fiecare copil al tău
Și odată pentru tine?

Sultanul are în palat .
Un coș de hârtii pentru capetele domnilor români
Care niciodată nu se nimeresc supuse.
Dar, uite, trunchiul de pe care a fost retezată
Mândria ta de ghiaur
A rămas în picioare,
Ca un stâlp de pridvor românesc înstrăinat
La Istanbul.

Dar ce tot răsfoiesc eu cartea asta cu poze?
Mai bine mă uit în sus,
Fiindcă cerul nostru e zugrăvit,
Ca Voronețul,
Cu toată istoria românilor.
Deasupra Posadei e lupta de la Posada.
Deasupra Podului Înalt
E lupta de le Podul Înalt.
Deasupra Călugărenilor
E lupta de la Călugăreni.

Sunt bătălii pe toți pereții,
Și în firide și ocnițe,
Pe stele e chipul încruntat al bărbaților de demult.

Iar sus, în turla neagră,
Stă Decebal pe nori de otravă,
Bând otravă,
Și otrava prelingându-se de pe mustățile lui.

AM LEGAT…

Am legat copacii la ochi
Cu-o basma verde
Și le-am spus să mă găsească.

Și copacii m-au găsit imediat
Cu un hohot de frunze.

Am legat păsările la ochi
Cu-o basma de nori
Și le-am spus să mă găsească..

Și păsările m-au găsit
Cu un cântec.

Am legat tristețea la ochi
Cu un zâmbet,
Și tristețea m-a găsit a doua zi
Într-o iubire.

Am legat soarele la ochi
Cu nopțile mele
Și i-am spus să mă găsească.

Ești acolo, a zis soarele,
După timpul acela,
Nu te mai ascunde.

Nu te mai ascunde,
Mi-au zis toate lucrurile
Și toate sentimentele
Pe care am încercat să le leg
La ochi.

CTITORIE

Așa cum stai,
Dreaptă,
Cu brațele moi
Pe pântecul plin,
Pari o veche soție de voievod
Ținându-și ctitoria.

Și parcă-aud un glas
Venind de dincolo
De dispariția materiei:

"Noi, Ion și Ioana,
Cu puterile noastre
Am durat acest sfânt
Copil,
Întru veșnica pomenire
A acestui soare
Și-a acestui pământ".

SUPERSTIȚIE

Pisica mea se spală
Cu laba stângă,
Iar o să avem un război.

Fiindcă, am observat,
De câte ori se spală
Cu laba stângă,
Crește considerabil încordarea
Internațională.

Cum vede ea
Cele cinci continente?
S-a mutat cumva
În pupilele sale
Pitia, cea care știe să-ți spună dinainte

Toată istoria
Fără punctuație?

Îmi vine să plâng
Când mă gândesc că eu
Și cerul cu suflete pe care mi l-am legat
În spate
Depind, în ultimă instanță,
De toanele unei pisici!

Fugi de prinde șoareci,
Nu mai dezlănțui
Războaie mondiale,
Fire-ai a dracului
De putoare!

MUNTELE

Țin locul unei pietre de pavaj,
Am ajuns aici
Printr-o regretabilă confuzie.

Au trecut peste mine
Mașini mici,
Autocamioane,
Tancuri
Și tot felul de picioare.

Am simțit soarele până la osii,
Și luna
Pe la miezul nopții.

Norii mă apasă cu umbra lor,
De evenimente grele
Și importante
Am făcut bătături.

Și cu toate că-mi suport
Cu destul stoicism
Soarta mea de granit,
Câteodată mă pomenesc urlând:

Circulați numai pe partea carosabilă
A sufletului meu,
Barbarilor!

FRESCĂ

În iad păcătoșii
Sunt valorificați la maximum.

Femeilor li se scot din cap,
Cu o pensetă,
Clamele, agrafele, inelele, brățările,
Pânzeturile, lenjeria de pat.
După aceea sunt aruncate
În clocotul unor cazane,
Să fie atente la smoală,
Să nu dea în foc.

Apoi unele
Sunt transformate în suferințe
Cu care se cară la domiciliul dracilor pensionari
Păcatele calde.

Bărbații sunt și ei folosiți
La cele mai grele munci,
Cu excepția celor foarte păroși,
Care sunt torși din nou
Și făcuți preșuri.

CONTABILITATE

Vine o vreme
Când trebuie să tragem sub noi
O linie neagră
Și să facem socoteala.

Câteva momente când era să fim fericiți.
Câteva momente când era să fim frumoși.
Câteva momente când era să fim geniali.
Ne-am întâlnit de câteva ori
Cu niște munți, cu niște copaci, cu niște ape
(Pe unde-or mai fi? Mai trăiesc?).
Toate acestea fac un viitor luminos
Pe care l-am trăit.

O femeie pe care am iubit-o
Și cu aceeași femeie care nu ne-a iubit
Fac zero.

Un sfert de ani de studii
Fac mai multe miliarde de cuvinte furajere,
A căror înțelepciune am eliminat-o treptat.

Și, în sfârșit, o soartă
Și cu încă o soartă (de unde-o mai fi ieșit?)
Fac două (Scriem una și ținem una,
Poate, cine știe, există și viață de apoi).

CU SPATELE

Ceasul s-a-ntors cu spatele la timp.
Era bolnav ceasul și, simțindu-și sfârșitul,
Poate că s-a gândit și el
La un rai al obiectelor care mor,
Unde ceasurile se potrivesc singure
După inima lui Dumnezeu
Și deșteptătoarele sună și ziua și noaptea

Învierea stelelor.

A văzut însă cu limba cea mare
Că e absurd
Și a murit simplu, de tot,
Întorcându-se cu spatele la timp.

Iar eu, sufletul răposatului,
Voi mai rămâne în preajma lui
Trei zile,
Să văd cum continuă să-i crească
Părul și unghiile.
După care voi pleca și eu.

SOLEMN

Toate hârtiile mele
Le-am cărat cu brațul
Pe un câmp mare,
Le-am semănat solemn
Și le-am arat adânc
Cu plugul.

Să văd ce-o să răsară
Din gândurile acestea,
Din bucurii, din tristețe, din fericire,
Iarna, primăvara, vara și toamna.

Acum mă plimb
Pe câmpul negru
Cu mâinile la spate,
Mai neliniștit cu fiecare zi.

Nu se poate totuși
Nici o literă să nu fi fost bună!

Precis într-o zi
Câmpul acesta se va umple de flăcări
Și eu voi trece printre ele, solemn,
Încununat ca Neron.

PENTRU PĂSĂRILE DISPĂRUTE

Câte păsări o fi stricat
Cerul
Până să-ți nimerească mersul
Atât de lin?

Unele erau ciudate,
Aveau penele cine știe cum,
Înfipte de-andoaselea,
Ori poate nici n-aveau pene,
Ci frunze.

Ele încercau să zboare
Până la copacul
Unde se bănuia că va apare omul,
Dar timpului nu-i plăcea
Acest zbor stângaci
Și le ștergea timpul
Cu dosul palmei.

Hai pe câmp
Să vedem ciocârlia
Arzând,
Ca o lumânare
Pentru păsările dispărute.

PERSPECTIVĂ

Dacă te-ai îndepărta puțin,
Dragostea mea ar crește

Ca aerul dintre noi.

Dacă te-ai îndepărta mult,
Te-aș iubi cu munții și cu apele
Și cu orașele
Care ne despart.

Dacă te-ai mai îndepărta
Cu o zare,
La profilul tău s-ar mai adăuga soarele,
Luna și jumătate din cer.

DE-A ICAR

Am umblat cu cerșitul pe la păsări
Și mi-a dat fiecare
Câte o pană.

Una înaltă de la vultur,
Una roșie de la pasărea paradis,
Una verde de la colibri,
Una vorbăreață de la papagal,
Una fricoasă de la struț
O, ce aripi mi-am făcut!

Mi le-am pus la suflet
Și-am început să zbor.
Zbor înalt de vultur,
Zbor roșu de pasăre paradis,
Zbor verde de colibri,
Zbor vorbăreț de papagal,
Zbor fricos de struț
O, ce-am mai zburat!

SEMNE

Dacă te-ntâlnești cu un scaun,
E semn bun, ajungi în rai.
Dacă te-ntâlnești cu un munte,
E semn rău, ajungi în scaun.
Dacă te-ntâlnești cu carul mare,
E semn bun, ajungi în rai.
Dacă te-ntâlnești cu un melc,
E semn rău, ajungi în melc.
Dacâ te-ntâlnești cu o femeie,
E semn bun, ajungi în rai.
Dacă te-ntâlnești cu o față de masă,
E semn rău, ajungi în sertar.
Dacă te-ntâlnești cu un șarpe,
E semn bun, moare și tu ajungi în rai.
Dacă șarpele te-ntâlnește pe tine,
E semn rău, mori și el ajunge în rai.
Dacă mori,
E semn rău.
Ferește-te de acest semn -
Și de toate celelalte.

ORĂ

Ora
Când lucrurile obosite de-atâta sens .
Adorm pe el,
Ca sentinelele
Cu bărbia sprijinită
În vârful suliței.

Pereți, tavan, cer și univers,
Nu vă lăsați totuși prea greu
Pe mine,
Și eu mă mai țin într-un gând,
Ba într-un singur cuvânt,
Care-a și început să nu mai fie

La un capăt.

GRUP

Trăiau de mult timp împreună
Și cam începuseră să se repete:
El era ea
Și ea era el,
Ea era ea
Și el era tot ea,
Ea era, nu era,
Și el era ele,
Sau cam așa ceva.

Dimineața mai ales,
Până se alegeau bine
Care cine mai este,
De unde și până unde
De ce așa și nu altminterea,
Trecea o groază de timp,
Trecea timpul ca pe apă.

Voiau uneori chiar să se sărute,
Dar își dădeau seama, la un moment dat,
Că amândoi sunt ea
Mai ușor de repetat.

Atunci începeau de spaimă să caște,
Un căscat de lână moale,
Care se putea și croșeta
În felul următor:
Una căsca foarte atent
Și cealaltă ținea ghemul

ADAM

Cu toate că se afla în rai,
Adam se plimba pe alei preocupat și trist
Pentru că nu știa ce-i mai lipsește.

Atunci Dumnezeu a confecționat-o pe Eva
Dintr-o coastă a lui Adam.
Și primului om atât de mult i-a plăcut această minune,
Încât chiar în clipa aceea
Și-a pipăit coasta imediat următoare,
Simțindu-și degetele frumos fulgerate
De niște sâni tari și coapse dulci
Ca de contururi de note muzicale.
O nouă Evă răsărise în fața lui.
Tocmai își scosese oglinjoara
Și se ruja pe buze.
"Asta a viața!" a oftat Adam
Și-a mai creat încă una.

Și tot așa, de câte ori Eva oficială
Se întoarce cu spatele,
Sau pleca la piață după aur, smirnă și tămâie,
Adam scotea la lumină o nouă cadână
Din haremul lui intercostal.

Dumnezeu a observat
Această creație deșănțată a lui Adam.
L-a chemat la el, 1-a sictirit dumnezeiește,
Și 1-a izgonit din rai
Pentru suprarealism.

ARCADĂ

Azi am văzut un ochi
Care mă iubea.
Vedeam bine că m-ar fi primit
Sub sprânceana lui.

Dar a venit un nor
Și ochiul s-a-nchis,
Ori s-a speriat
Și-a fugit în chipul tău
Lângă celălalt ochi,
Lângă fruntea și lângă gura
Care nu mă iubesc.

CINE

Să cercetăm bine
Cine se ascunde sub noi
Să fim foarte atenți
Pe cine numim
Eu.
Că nu mai poți
Avea încredere oarbă
În nimeni.
Să fim atenți, mai ales,
Pe cine numim
Eu.

Îndesati cu genunchiul
Sub niște măști,
Atât de convenționale,
Râsul, plănsul, iubirea,
Ne căznim, stângaci,
Să fim familiari cu noi

Poate chiar reușim
În unele momente,
Dar ne speriem grozav
Când ne auzim glasul.

CONCURS

Într-o încăpere ca toate celelalte,
Amenajată cu plafon zdravăn,
Ne întrecem la sărituri în înăltime.

Știm precis
Că nu poate sări nimeni
Mai sus decât tavanul,
Să fie și Dumnezeu,
Asta din cauza gravitației
Care ne trage mereu în jos,
Încă din cele mai vechi timpuri.

Dar continuăm
Cu o îndârjire diavolească,
Pentru că nu putem sta altfel,
Când avem în noi genial înălțimii,
Ca peștii zburători
Dorul aripilor adevărate.
Zi și noapte continuăm
În plafonul nostru scund.

Cel mai sprinten,
Care are mușchii cei mai oțeliți, mai dresați
Și stăpânește cel mai bine
Legile avântului
Ia și cele mai multe pocnituri în cap.

MANIA PERSECUȚIEI

Tu îmi storci vlaga
Și eu cred că tu
Îmi storci vlaga.

Tu îmi duci copilul
La război

Și eu cred că tu
Îmi duci copilul
La război.

Tu îmi iei zilele
Și eu cred că tu
Îmi iei
Zilele.

ALERGĂTORUL

Un câmp pustiu,
Bătătorit ca un drum,
Și din când în când
Câte o carte.

La distanțe foarte mari,
Vreo carte fundamentală,
Tare ca piatra.

Vine unul, gâfâind de mușchi,
Sănătos ca un zeu nou,
Și scuipă pe ea,
Pe fiecare la rând.
Calcă peste ele dumnezeiește.

A obosit, a mers destul,
Câmpul se întinde înainte pustiu,
Bătătorit ca un drum.
Alergătorul cade jos, moare,
Devine carte fundamentală, ultimul cuvânt,
Semn peste care nu se mai poate trece.

Se aude un gâfâit,
Din spate răsare cineva,
Un alergător se oprește, scuipă pe semn,

Și se pierde în zare.

TUȘIȚI

La cele mai bune replici ale mele
Ai tușit,
Scorpie bătrână.

Ele erau cheia
Întregului spectacol,
Le pregăteam în febră
Ani în șir,
Oamenii m-așteptau cu respiratia tăiată,
Efectul trebuia să fie formidabil,
Dar pe tine tocmai atunci
Te îneca tusea,
Scorpie bătrână.

Dacă se-ntâmpla
Să lipsești odată,
Începea să tușească
Scaunul pe care stătuseși.

Acum ai molipsit
Toată sala,
Piesa se petrece de la un cap la altul
Într-o tuse măgărească…

Tușiți,
Răgușit, pițigăiat, dogit,
Cu pauze, în accese, uscat, pistruiat,
Ca la vocalize, ca la doctor,
Tușiți!

Credeți că spun rolul pentru voi,
Ochii mei par că se uită la voi,

Când, de fapt, eu privesc peste capetele voastre

Becul roșu din fundul sălii.
Pentru el vorbese,
Lui îi spun sufletul meu învățat în nopți de insomnie,
Becului roșu care arată locul pe unde, la sfârșit,
Voi trebuie să evacuați sala,
Scorpii bătrâne.

…

Îmi pare rău de fluturi
Când sting lumina,
Și de lilieci,
Când o aprind…
Nu pot să fac un pas
Fără să jignesc pe cineva?

Se-ntâmplă atâtea lucruri misterioase,
Că mereu îmi vine să-mi duc mâna
La tâmplă,
Dar o ancoră aruncată din cer
Mi-o trage în jos…

Nu e încă momentul
Să-ți sfâșii pânzele,
Lasă…

ISTORIOTERAPIE

Când am insomnie,
Seara, înainte de culcare,
Iau un atlas istoric
Cu puțină apă.

Și așteptând să-și facă efectul,

Urmăresc cu degetul
Imperiul hitiților,
Dar peste o clipă
Trebuie s-o iau de la început,
Pentru că, de fapt, imperiul hitiților
E imperiul egiptenilor,
Ba nu, al asrienilor…
Al medo-chaldeenilor…
Al perșilor…

Dacă așa stau lucrurile, mă gândese,
Atunci pot să dorm și eu
Liniștit.

INDIGO

Noaptea cineva-mi pune pe ușă
Un indigo imens,
Și tot ce gândesc apare, instantaneu,
Și pe partea de dinafară a ușii.

Dau buzna spre locuința mea
Curioșii din toată lumea,
Îi aud cum urcă scările.
Cum iau treptele pe tălpi
Și le pun înapoi
La-ntoarcere.

Sunt păsări de toate neamurile,
Câini păzitori de lună,
Drumuri de trecere,
Și salcâmi bătrâni,
Suferind de insomnie.

Își pun pe nas ochelarii
Și mă citese emoționați,

Ori amenințând cu pumnul,
Fiindcă despre toate eu mi-am format
O idee exactă.

Numai despre sufletul meu
Nu știu nimic,
Sufletul care-mi scapă mereu
Printre zile,
Ca o bucată de săpun
În baie.

FOAIE VERDE

Codrule,
Dă-mi o frunză de sus,
pentru lumină și pentru tinerețe,
Și pentru viața care nu moare.

Codrule,
Dă-mi o frunză de jos,
Pentru întuneric și pentru bătrânețe;
Și pentru moartea care nu învie.

Noi ne-am scris sufletul
Pe frunze…
Codrule,
Dă-mi toate frunzele tale
Să cânt cu ele.

Sau mai bine cântă tu
Și cu sufletul meu.

DON JUAN

După ce le-a mâncat tone de ruj,
Femeile,

Înșelate în asteptările lor cele mai sfinte,
Au găit mijlocul să se răzbune
Pe Don Juan.

În fiecare dimineață,
În fața oglinzii,
După ce își creionează sprâncenele,
Își fac buzele
Cu șoricioaică,
Pun șoricioaică în păr,
Pe umerii albi, în ochi, pe gânduri,
Pe sâni,
Și așteaptă.

Ies albe în balcoane,
Îl caută prin parcuri,
Dar Don Juan, cuprins parcă de-o presimțire
S-a făcut șoarece de bibliotecă.

Nu mai mângâie decât ediții rare,
Cel mult broaște,
Nici una legată în piele,
Decât parfumul budoarelor,
Praful de pe antici
I se pare mult mai rafinat.

Iar ele îl așteaptă.
Otrăvite-n cele cinci simțuri - așteaptă,
Și dacă Don Juan și-ar ridica ochii
De pe noua lui pasiune,
Ar vedea-n fereastra bibliotecii
Cum zilnic este înmormântat câte un soț iubitor,
Mort la datorie,
În timp ce-și sărută soția
Din greșeală.

...

O femeie
Se urcă-ntr-un pom
Și bărbatul îi ține cu amândouă mâinile
Scara.

O pasăre zboară
Pe cer
Și un copil îi ține
Aerul.

O stea răsare
Pe cer
Și pământul
Îi ține cerul.

CAUT PORTRETUL LUI HEGEL

Eu n-am văzut niciodată
Portretul lui Hegel,
Mi-a lipsit momentan
De pe toate cărțile.

Am auzit însă că există
La un anticariat.
Nu prea departe de-aici,
O fotografie de-a lui, înfățișându-1
În clipa când trece
Peste toate sistemele filozofice,
Ca viermele de mătase
Pe frunzele de dud.

Trebuie să fie ceva neobișnuit și frumos,
Electric.
Ceva ca omul.

Într-o zi o să-mi fac timp.
Mă voi repezi până-acolo
Și, rugând toate cuvintele
Să mă lase singur cu Hegel,
Îl voi privi tăcut
Câteva minute.

SENECA

La apusul soarelui, mi s-a spus,
Trebuie să-mi tai venele.
Acum e abia prânzul,
Mai am de trăit câteva ore bune.

Ce să fac,
Să-i mai scriu lui Lucilius?
Nu mai am chef.
Să mă duc la circ?
Nu-mi mai trebuie nici circ nici pâine.
Să prevăd destinul filozofiei?

A mai trecut o oră,
Au mai rămas încă patru,
Apa clocotește în baie,
Casc și mă uit pe fereastră,
Privesc după soare care nu mai apune
Și mă plictisesc îngrozitor.

PITIA

Pitia șade-n antichitate
Și ne prezice viitorul.

Ca s-ajungi la ea
Pierzi o groază de timp.
Stând la o coadă interminabilă,

Căci viitorul are totdeauna căutare.

Până acum am auzit
Ce le-a spus curat
Tuturor celor dinaintea mea.

Mâine - zicea ea
Ori într-o altă zi,
Ți se va întâmpla ceva
Obișnuit,
Ori ceva extraordinar.

HOȚII

Aveam o poezie care nu mă lăsa să dorm
Și am trimis-o la țară
La un bunic.

La urmă am scris alta
Și i-am trimis-o mamei
S-o păstreze în pod.

Am mai scris după aceea vreo câteva
Și, cu strângere de inimă, le-am încredintat rudelor
Care și-au dat cuvântul că or să aibă grijă de ele.

Și tot așa, pentru fiecare poezie nouă,
S-a găsit câte un om care să mi-o primească,
Pentru fiecare prieten al meu
Are, la rândul său. un prieten,
Atât de bun, încât să-i încredințeze taina.

Așa că nici eu nu mai știu acum
Unde mi se află cutare vers
Și, în caz că mă calcă hoții,
Oricât de mult m-ar schingiui,

Tot n-o să le pot spune mai mult, decât
Că ele sunt la loc sigur,
În țara asta.

NE CUNOAȘTEM

Ne cunoaștem,
Ne-am întâlnit într-o zi
Pe pământ,
Eu mergeam pe o parte a lui
Tu pe cealaltă.

Tu erai așa și pe dincolo,
O, erai ca toate femeile,
Uite că ți-am retinut
Chipul.

Eu m-am emoționat
Și ți-am spus ceva cu mâna pe inimă,
Dar n-ai avut cum să m-auzi.

Pentru că între noi treceau întruna mașini
Și ape și mai ales munți,
Și tot glohul.

M-ai privit în ochi
Dar ce să vezi?
În emisfera mea
Tocmai se făcuse noapte.

Ai întins mâna: ai dat de un nor.
Eu am cuprins de umeri o frunză.

SUFLETE, BUN LA TOATE

O, suflete, bun la toate!

La privit pe fereastră
La întuneric,
La mersul femeilor
Și la apreciat distanța între două gâze.

Poate că abuzăm de tine,
Folosindu-te ca pe o perie,
Ca pe un burete
Ca pe o stea,
Ca pe un telescop,
Ca pe o cârpă.

Săpați la suflet, ca niște cârtițe
La lumina aerului orbitor:
Cu care gheare s-o fi săpând lumina
Și cum să faci în ea galerii?

Mă gândesc uneori că tu ne încurci,
Că ne ești prea devreme, suflete,
O, suflete, bun la toate.

RITM

Cohorte de marginalizați
Se răscoală.
Vor în centru. Îl ocupă.
Împingând spre margine
Norocoșii din etapa precedentă.

Se cuibăresc, puiază.
Și așteaptă cu inima cât un purice
Cohortele de marginalizați
Care trag spre centru.

ÎNVIEREA LUI LAZĂR

Ce mi-ai făcut, Doamne,
Tocmai când mă deconectasem!

Parcă mi se luase o ceață de pe ochi
Și-ncepusem să văd întunericul,
Luna e altfel, acum mi-am dat seama,
Altele sunt încheieturile lucrurilor.

Parcă-mi sărise un dop de beznă din urechi,
Mi se deslușise adevărata cântare,
Nici nu știti ce înseamnă secretele sunete
Ale unui gând, desfășurăndu-se.

Acum parcă mi-a dat cineva cu un par în cap
Și revin la vechea-mi năuceală.
Aud că tu ești cel care m-ai lovit atât de tare.
Când ai făcut lespedea să se dea în lături.

ÎNTÂMPLARE

Cu mine se petrece
Ceva.
O viață de om.

LEAC

Când se dă de leacul unei boli
Toți cei care au pierit de acea boală
Ar trebui să învie
Și să-și trăiască în continuare
Restul de zile
Până la îmbolnăvirea de o altă boală
Al cărei leac n-a fost încă descoperit.

ULISE

Când mă gândesc ce mă așteaptă și acasă,
Porcii aceia de pețitori,
Beți chiori, slinoși pe armurile din cuier
Jucând toată ziua table
Până li se înmoaie și mușchii și zarurile, de-a valma,
Că numai de însurătoare nu mai sunt buni
Chiar de-ar cere în căsătorie o babă
Mai ceva decât Penelopa
(O fi îmbătrânit, într-adevăr și ea?)

Și femeia aceea, plângăreață, pe de altă parte,
Care țese-n neștire, de nervi,
De zgripțuroaică ce este, să încurce ea toate firele de pe lume !
Parcă văd că mă ia de la poartă-n primire:
- Unde-ai putut să fii până acum?
- Am făcut războiul Troii, nu fii scorpie…
- Bine, bine, dar Agamemnon al Clitemnestrei
Cum de-a scăpat mai devreme, că a și putrezit până acuma, ..
N-ați avut toți același război? ,
- Am rătăcit zece ani pe mare, întrucât Neptum…
- Fără Neptun, te rog, spune clar
Cu tine? `
Și chiar până acum?
Chiar până acum
Ce mare-a fost aia?
O să-mi fac o căsuță
Aici pe valuri,
Să-mi ridic un cort în colțișorul ăsta
Mai ferit
Între Scyla și Caribda.

CERUL

Cerul scăpase sus,
Dincolo de cer,
Mai flutura doar un capăt de nor

Care venea până la noi,
Atingea pervazul.

Comunicarea noastră e mai mult prin aer,
Gesturi începute,
Gânduri rostite jumătate în vorbe,
Jumătate în fapte.
Pun mâna streașină la ochiul tău
Și-l privesc atent.
Așa cum țăranca se uită la un ou,
În zarea ușii
Dacă are bănuț
Și e bun de așezat cu grijă sub cloșcă.

Mă uit în bănuțul pupilei tale
Și mă găsesc acolo pus sub cloșcă.
Prind aripi și zbor în vid,
După cerul care s-a tras în sus,
Dincolo de sine.

UNGHI

Trec pe cer, în formă fixă,
Cocorii,
Sonetele țăranilor.

BĂTRÂNI LA UMBRĂ

Obosești repede, uiți ușor,
Începi să vorbești singur,
Miști din buze…
Te surprinzi în oglindă mișcând din buze,

Știu cam cum o să fie când voi fi bătrân.
În fiecare vară am o zi, două, o săptămână
De bătrânețe.

Zbârcit, uscat ca un sâmbure de piersică în miezul zilei
Zemoase.

Un Ulise care uită de la mână până la gură,
Unde trebuia să se-ntoarcă,
De ce rătăcește pe mare
Și dacă e înainte sau după războiul Troiei.
Un Ulise cu puține șanse de-a săruta fumul ieșind de pe hornurile Patriei.

Eziți între a-ți potrivi cravata
Sau a te strânge cu ea de gât.
40 de grade la umbră! Intru în casă
Si cu un ultim efort de memorie îmi aduc aminte
Cum mă cheamă.
Căldura toridă seamănă foarte mult cu bătrânețea.
Aceleași senzații.

Iei covoarele-n picioare
Te-mpiedici în papuci -
Îți coace o unghie,
Parcă ți se mișcă un dinte.

Vara ne simțim toți solidari:
Toți suntem bâtrâni,
Pân-la fătul din pântecul mamei.

NUME PROPRII

Când a naufragiat antichitatea
Nu apăruseră încă sticlele
Și tot ce era mai de preț pe acolo
A fost făcut sul
În niște nume proprii
Cărora li s-au dat drumul pe mare.

Numele au ajuns cu bine la noi.
Și când destupăm câte unul,
Să zicem Homer, Pitagora sau Tacitus
Țâșnesc spre cer jerbe mari de lumini,
Pe umeri ne cade un praf de milenii.

Să înmulțim din răsputeri
Avuția de nume proprii a lumii!
Și dacă se va scufunda pământul
Ele să rămână plutind,
Cai troieni cu toată omenirea în burtă,
Către porțile altor planete.

ARISTOTEL

Fire și noduri câte, pân'la el,
Din caierul gândirii eleate,
Le-au tors atâtea minți străluminate,
Ghem le făcu, din nou, Aristotel.

Lui Alexandru-i dă să zvârle ghemul
Prin Asia, departe, pân'la Gange,
Dar Grecia învinsă e de goange,
Inoculând sub silogism blestemul.

O clipă l-a-ncercat atunci deruta,
A plâns ce-a plâns răpus, pe Organon,
Ci ca Socrate nu sorbi cucuta:

Mai ai de scris, bătrâne histrion!
De-atunci ne tot trimite cărți pe rata:
Alexandria, Sparta, Babilon.

ISCĂLITURA

Vedea cu o lampă așezată pe pervazul casei pustii,

Casa în care locuise.
Pipăia cu ajutorul vântului,
Care atingea ușor
Toate lucrurile pe care pusese el mâna.
Auzea cu greul pământului
(Acum nu-i mai era greu)
Inima îi bătea într-o pasăre
Pe cer.

Sunt destul de vast!
A exclamat mulțumit

Și glasul său a făcut cercuri pe ape,
Ca o iscălitură indescifrabilă.

COPACUL

În ploaie, rezemat de un copac.
El are legătură cu pământul.
Și simt sub coaja-i, palmă bătucită,
Cum freamătâ, cu ceru-n el, Cuvântul.

Din când în când trăznește mânios
Și se răzbună norii în furtună.
Un fulger de-o veni, rătăcitor,
Deodată amândoi 1-om frânge-n mână.

Cuprins de lașitate, fug pe câmp
Și picurii mă-ndosie de mijloc.
El își asumă riscul verticalei,
Dispus în orice clipă să-și dea foc.

Singurătatea asta care fuge…
Singurătatea lui înfiptă-n lut…
Mă-ntorc plângând și îl cuprind în brațe.
Furtuna grea ne ține de urât,

CLOPOȚELUL

În fiecare noapte un clopoțel
Aud, de cum lumina se stinge,
În vis mă iau după el
Fie că plouă, fie că ninge…

Și merg și merg… Clopoțelul
S-aude la capătul lumii.
La capătul lumii mă uit ca vițelul
La poarta nouă a mumii.

O stea străbate cerul, ursuzul,
O scânteie, printre mii de scântei.
Făcut numai pentru auzul
Visului meu este clinchetul ei.

PICĂTURA

Priveam cum cade picătura,
Egal, în măsurat răstimp,
Neîntrecându-și, calm, măsura,
Purtând în jur un fel de nimb.

Aceasta îmi era pedeapsa,
- Ce cruntă, necrezută ură!
S-aștept mereu să-mi sară capsa
La fiecare picătură.

Dar cum privirea ațintită
Îmi lăcrima de încordare,
Mă transformam în stalactită,
Pietrificată de teroare.

Iar picătura din tavan

Continua să cadă-n van.

NOI CUTE

O lungă pregătire pentru moarte
E viața-ntreagă. Pentru marea clipă,
Când sufletul, un fulg dintr-o aripă,
Lin se desprinde și te ia departe.

Unde? Nu știi. Precis, *în altă parte*
Și toată pământeana ta risipă
Se șterge ca o vorbă dintr-o carte
Și altă vorbă-n loc se înfiripă.

Așa că geamantanul fă-ți și du-te,
Uitându-și geamantanul chiar în prag.
Dintr-un noian de vise începute

Nu poți să-1 termini nici pe cel mai drag.
Îl va visa deasupra, blând un fag
Adăugând pe fruntea ta noi cute.

SCARA

Cineva-mi lua scara. Eram sus
Și eu soarelui îi luam scara.
Ca un meteorit mă prăvăleam prin apus
Și în cap îmi cădea noaptea (întâi bună seara).

Bolovan sieși își era Sisif,
Trebuind numai și numai să se prăvale,
De o mie de ori, fără motiv,
Să-și cadă din vârf până-n poale.
Până-n poalele domniei-sale.

Aveau dreptate vorbele foarte-nțelepte,

Rostite - îmi amintesc - de ursitoarea amară:
"Totul va fi urcare de trepte,
Totul va fi luare de scară".

PRAGURI

În susul apei, într-un spasm de os
Și peștii-n arcuiri de curcubeie
Pe solzii lucii prind câte-o scânteie
Din drumu-acesta lung, primejdios.

Striviți de pietre, carnea le tresaltă,
Se încordează și își iau avânt:
Mai trece-un prag împuținatul cârd,
Spre un izvor din lumea cealălaltă.

Ajung câțiva și mor dup-o secundă,
Lăsându-și icrele-n fecunda undă.
Alt roi de peștișori o ia la vale,
Ca mâine să refacă aspra cale,

Sfințind cu moarte crudul adevăr:
Mereu cum curge valul - și-n răspăr.

ELEGIE

Mamă, întâia zăpadă
Începe deasupra-ți să cadă,
Asculți înspicarea de vânt,
Ascunsă-ntr-un singur cuvânt.

Pământul întreg se destramă
El trece și dincolo, mamă?
Materia unde se duce
Din locul c-o floare de cruce?

Urmează mai greu, după greu?
Se moare și-acolo mereu?
Și cine mai plânge aceste
Noi morți fără boli, fără veste?

Tu toate voiai să le știi,
Izvor pentru verbul a fi
Tu care născut-ai în chin,
Această ninsoare ți-o-nchin,

Sfințind cu prohod de nămeți
Prea multele tale peceți.

DRUM FORESTIER

Un brad; un fag,
Un mesteacăn, un paltin -
Muntele o ia la vale,
Pe pârghii jupuite.

Cât urăsc acest drum forestier,
Acest colnic desfundat,
Aceste camioane
Care transportă pădurea
Legată cu lanțuri.

Curg sub altă zare
Bârnele care-au ținut bolta cerului,
Pragul, talpa casei, tocul ușii,
Bâta ciobanului,
Păstorind limba română.

În urmă crește
Un munte de rumeguș,
Șters de prima ploaie,
Luat de primul vânt.

Un brad, un fag…
Gaterul lucrează, electric
Mii de cercuri de copac îți taie venele
Doinele au hemoragie,
Trecutul leșinââ

Cu fiecare copac trăznit
Ne cade pe umeri
O zdreanță albastrâ de cer.

DESPRE MÂINI

Rămâi sculptată în aer,
Mâinile mele
Au umplut camera de forme
Voi dormi cu fantomele tale,
Ca un Hamlet năpădit de tați.

Poate că ar trebui să-ți vorbesc
Despre mâini
(Și mai puțin, evident, despre mâine)
Ele te-au îndrăgit la prima vedere,
Când ți-ai sprijinit magnetismul în ele.

Ar putea fi ace pe o busolă,
Arătând imparțial toate punctele cardinale.
De ce numai nordul mereu?
Pretutindeni hălăduiește misterul.

CUM DRACII DORM.

Cum dracii dorm cu capetele-n smoală,
Cu labele pe muchii de cazan,
Și unghii lungi, în creștere domoală,
Din iad afară ies ca din mărgean,

Mă simt iar înțepat de patimi surde,
Luat pe sus de oarbe năzuinți.
Din întuneric, visele, să zburde
În carnea mea, din iad, sosesc fierbinți.

Mai albă decât florile de leandru
Tu întărâți iar trupu-mi - și prin cerc
De foc faci sufletu-mi, sărind, puiandru,
Ca încercându-mă să te încerc

Și să ascut pe buzele-ți subțiri
Răzmerița-mi de coase și simțiri.

UN AN

Un an de molii și de dolii
Mai multe dolii decât molii
Și-un an cumplit de pete-n soare
Și-un an când trage sarea apă
Cum ar veni, de pete-n sare,
Un an de cine poate, scapă.

HITITUL FOSILĂ

Gândea într-o limbă moartă
De trei mii de ani. Și scria pe plăcuțe cerate,
Care imediat prindeau patima vremii
Și se ascundeau în biblioteci
Îngropate.

Adora bronzul. Nu înțelegea fierul
Și tăișul acestuia nu-1 vătăma.
Era un hitit fosilă.

Rătăcit într-o cută a timpului,

Nu știa că e hitit,
Nu știa că e o fosilă.
Nu bănuia că vorbește-ntr-o limbă
Moartă de trei mii de ani.

Dar adora bronzul,
O, adora bronzul,
A dispărut în golul unui clopot.

AM VRUT SĂ MĂ SCHIMB

Am vrut să mă schimb pe unul mai bun,
L-am căutat cu lumânarea,
Înalt ca bradul, curat ca floarea,
Și care noaptea să doarmă tun.

Ce, cu mândrie, să-și zică: unul
Ca mine-n lume nu mai există.
Frumos, cu educație ateistă,
Poți să îl cauți să tragi cu tunul.

Ce bine! Ce bine! Ce bine!
Și, pe de altă parte, vai ce păcat!
Nimeni n-a vrut să se dea pe mine
Și de-aceea am rămas neschimbat.

APĂ VIE, APĂ MOARTĂ

De cum am gustat din acel lichid,
Am și devenit autocefal,
Ca biserica de răsărit,
Cu multele-i turle de vis opal.

Fermecat în mâini țineam șipul,
Plin ochi de vrăjitele picături,
În fiecare picătură-mi vedeam limpede chipul,

Zguduit de fantastice furnicături.

Ce bine c-am dat eu de apa vie,
Căutată de toate poveștile laolaltă.
Ba e moartă - mi-a spus o ciocârlie -,
Apă moartă, luată din baltă.

Atunci, cum se face că are efect?
Am întrebat firoscoasa de ciocârlie.
- Aceeași apă ce palpită în piept,
Pentru unii e moartă, pentru alții e vie.

CA UN ALT DELFI

Avem și noi ernanații,
Dar n-am așezat deasupra oracole.
Nu le-am încins, ca alte nații,
Cu nări de bici și tentacule.

Ce povești ne-ar fi înflorit pe guri
Duhoarea adâncului în comă!
Neutilizate, mândrele crăpături
Și-au risipit atâta mister și aromă.

Puteam dibui preotese celebre,
Mai sibiline și mai oculte.
Numai sâni, șolduri, fără vertebre,
Care pe barbari îndelung să-i insulte.

Ca un alt Delfi, pe-o gură de puț,
Acoperit frumos cu o scoarță,
Noi am fi pus, sfinte Prepuț,
Istoria lumii într-o altă balanță.

Ne-am mulțumit s-avem cuget curat,
Disprețuind ghicitul, bolboroseala,

Dar gazele au emanat, au emanat.
Și ce adânc a lucrat aiureala.

POVESTE

Întâi a semănat mălai
Întâiul om, fugind din rai.
La urmă s-a întors,1-a lins,
Să-și piardă urma, dinadins.

Acum îl caută, slab, strâmb,
El, fabricantul de porumb.
Ah, raiul de odinioară!
Nu-l mai găsește, doar îl ară.

Erau pe-aici, într-un coclaur,
Un om, un pom și un balaur.
Și-un șarpe subțirel: femeia,
Balaur mare-a fost aceea!

Căci numai ea, zice, m-a-mpins,
Fugind din rai, de l-am și lins.
A dracu' limbă, m-a pierdut!
De-aș fi știut! De-aș fi știut!

SOMN

Mamei

Pluteam pe-un râu, parcă legat de mâini,
Ținut deasupra de o forță tandră,
Cătând pe cer rotundul unei pâini
Și logodit pe mal c-o salamandră.

Spălăm sub pleoapă firul de nisip
Și scoica-ntreagă prefăcută-ntr-însul.

Alunecam ca lacrima pe-un chip,
Încurajând și curgerea și plânsul.

Plângând cu fața-n sus pe-un râu ești tot
Un fel de râu, cu albia-n mișcare…,
- Dezleagă-mi mâinile, să pot să-not
În plânsu-acesta ce se varsă-n mare.
(2 septembrie 1984)

IZVOR DE ADĂPAT ARIPA

Mereu se face plinul printr-o gură
Ce cască pentru cea din urmă oară,
Mereu se varsă-n cer o picătură
De suflet, picătura necesară.

Și tu te plimbi în lume, ca un vas,
Ce tremură-ntr-o mână de copil
Și știi: de stropul care-a mai rămas
Atârnă echilibrul ei fragil…

O, Doamne! din această fugă-a mea
Și-această piedică ce-o pune clipa,
Să se aprindă-atunci când voi cădea,
Un mic izvor de adăpat aripa.

MINUNE-I ȘI MOARTEA

Nu mai făceam minuni, sistematic,
Îmi plăceau minunile ocazionale.
Ajutam o zebră să-și intre în dungi,
Îndreptam un bătrân de șale.

Unii credeau că-mi pierdusem puterea
Aceea grozavă și minunată
Și mă încercau cu învierea,

Omorându-mă scurt, dintr-o bucată.

Dar cum o minune-i și moartea,
Lor nu le ieșea decât pe jumătate.
Chiar umbra mea îmi ținea atunci partea
Cea vătămată și pe vindecate.

Și regeneram ca o oază,
Ce răsare mereu în același chip
Și, luând de mână o rază,
Mă îndepărtam cu pași de nisip.

BOCCA DI LEONE

Leul stă cu gura căscată
Și așteaptă ori, să-mi bag capul,
Ori să-i dau o poezie.

Nu le mai dau poezii,
Dobitoacelor acestea sinistre,
Cu inima de piatră,
Că le-nghit pe nerăsuflate,
Pe nemestecate.
Mai bine îmi vâr capul?

Dar, oare o fi bine?
Mai bine o poezie, decât să-mi vâr capul…
Mai bine o poezie.

Lumea trece și furișează câte-o scrisoare
Se uită în jur
Dacă n-a observat cineva,
Ca ucigașul când dă otravă.

Fățiț, eu stau îndelung
Și-i vâr în gură poezii,

Una după alta,
Pârele mele contra mea…

Apoi contemplu de la distanță
Puntea suspinelor
Și canalul, pe unde va trece
Inevitabila galeră.

SPAȚIU-TIMP

Dumnezeu
E peste tot
Dar asta nu-l împiedică
Să-și caute centrul.

Și asta îi ia, bineînțeles,
Tot timpul.

Relația spațiu-timp
E în felul acesta
Ca și rezolvată.

CONVERSAȚIE PURĂ C-O LITERĂ CHINEZEASCĂ

I

Încerc să caligrafiez o stare de uimire,
O dulce dilatare și legănare a spiritului,
Care nu încap decât în forma ta,
Căci, se știe,
Tradusă în literele noastre
O frază chineză poate deveni înșiruirea
Aceleiași conjuncții.
De exemplu: "Și și. Și și și. Și și și și"
Este transcrierea fidelă a frumoasei poezii
Despre

"Legănarea văii fluviului Yangzi, o dată cu
Fluviul Yangzi".

II

Vai, câte minuni, câte chinezării mi-au scăpat
De-a lungul timpului,
Prea chircit în inima Europei,
Lipit de rațiunea grecească,
Dedulcit la silogism
Și născut prea târziu pentru extremul orient!

III

N-am primit în dar nici un sul de mătase,
În timpul dinastiei Han,
Cu atât mai puțin în timpul următoarelor dinastii…
Picioarele mele n-au făcut bătături pe drumul mătăsii
Și nu mi s-a văzut umbra, nici ducându-se,
Nici venind pe șerpuita cale,
Îmbrățișându-se cu șirurile de oaze din pustiu.
Și nu mi-am înfășurat umerii
În hlamidele unduioase ale Fluviului Galben.

În anul 120 înaintea erei noastre punct,
Nu m-am înfățișat - ce neghiob!
La Biroul Muzicii.
Ce melodii aș fi mai putut auzi!
Urechea mea - scoică rămasă fără vuietul mării
A pierdut comoara sunetelor
Năvălind din nord spre sud.
Oare mi-ar fi rămas neclară în veci
Lămurirea dubiilor?

IV

Am întârziat la concursul de improvizații poetice

Și n-am făcut libații, invocând muza,
Alături de Wang Xizhi.
Aș fi vrut să văd scriindu-se
"Spiritul literar și gravarea dragonilor".
Observator modest, retras într-o cută a timpului,
Să particip nevăzut la ceremonia
Pictării primului peisaj din lume.
(Care m-ar fi inclus neapărat,
Ca pe un accident la orizont,
Ceva ca o frunză pe apa cerului)
Să fiu arbitru la corectarea numelor,
Sau, tolănit în Doctrina Marelui Vehicol,
Să rătăcesc dincolo de marginile firii
Și să mă pălească senzația de vacuum universal.

V

Cele cinci măsuri de orez
Mi-ar fi revelat, până la urmă,
Principiul vital?

VI

Dar tu nu spui nimic,
Frumoasă literă de mână?
Marele zid încape în tine
Ca luna într-o gogoașă de mătase.
Deschide pentru o clipă ușa de borangic
Și include această uimire,
Această floare de lotus include-o
În respirația ta în circuit închis.

De ce tot taci,
Tu care îmi spuneai toate acestea?

EU, NEABĂTUTUL

Nu vreau să mai întâmpin nimic,
Nu mai cinstesc,
Nu mai sărbătoresc,
Nu aniversez, cei zece ani de la, cei doisprezece de la, cei
Doi și jumătate de la cei douăzeci…
Nu mă mai mobilizează cele nouă și jumătate, opt, șapte luni
Până la…
Nu vibrez la magistrale
De când mă trezesc dimineața și până seara târziu
(Căci am într-adevâr cu total alte griji și probleme)
Nu înfierez
Nu aplaud, nu scandez (uitați-vă la buzele mele lipite)
Nu mă iau la întrecere.
Mă lasă rece graficul recoltelor bogate ,
De la "Însămânțările sunt în toi", până
La "Mai sunt două zile pânâ la încheierea secerișului"
Și până la "Total pentru export".
Nu mă îmbăiez zilnic în spiritul sarcinilor subliniate
Nu mă angajez ferm,
Știu ce înseamnă actuaIa etapă și fără să mi se urle
În ureche,
Știu încotro ne îndreptăm cu pași repezi,
Îmi dau seama unde am ajuns,
Cunosc bine sacrificiile,
Un singur gând, un singur țel, o singură voință
Mi se pare prea puțin pentru o singură viață!
Sunt hăt departe de deplina satisfacție, profunda recunoștință… Cunosc grija permanentă și tocmai asta mă îngrijorează profund…
Nu acționez neabătut…
Intuiesc bine că vreți să mergeți și mai departe,
Nu contați pe mine!
Nu mi-am propus ca obiectiv strategic
Edificarea. Nu contați pe mine!

Țelurile sunt prea mărețe,
Eu sunt mic, uitat, nebăgat în seamă,
Ce însemn eu pentru voi?

Eu nu sunt decât poporul român
Nu contați pe mine!

PROFEȚII MINCINOȘI

Profeții mincinoși îmi plac,
Pe luat aminte pus, pe-nvăț,
Ascult și tac, ascult și tac
Acest delir și-acest dezmăț,

Din viitor, ca dintr-un sac,
Ei scot preziceri, c-un băț.
Proorocirea lor e-un hăț,
Care te poartă, după plac.
Va fi așa, va fi altfel,
Tot turuie mereu, profeții.
Și ei sunt robii gurii, bieții!

Eu stau în rând cu nătăfleții,
Nu mă mai satur să mă-nșel.
În târg, sunt tot mai scumpi bureții.

CONDAMNAȚII

În gură de șarpe ne e oarecum bine,
Căci mai e cât de cât suc și căldură.
Țipăm de formă, căci nimeni nu vine
Să ne scoată din a șarpelui gură.

Cu toții ne-am îndrăgostit de călău
- I-am putea fi, într-un fel, fii -
Și călăul, iubindu-l, este și mai rău
Și tare-i mai place să ne-nghită de vii.

Căci e singurul balaur ce mai rămase
Dintr-o vreme unanim blestemată…

Imens, încolăcit în carne și oase
Îl suferim pe-a orizontului roată:

Fântână cu ghizduri misterioase
Și inima noastră-n găleată.

VISELE

Dar nici cu ochelarii pe nas
Nu mai văd visele și e grav.
Ca să știu unde-am rămas,
Șterg globii ochilor c-un postav.

O hemoragie de-ncurcături
Și pe plan internațional.
Oamenii, tot mai impuri,
Se lasă duși, duși de val.

Ah, cum mă ustură de la ficați,
Ah, cum mă doare
Această tristă alunecare!
Această atmosferă de eșuare,
Această lume de nevropați!

PRESIMT…

Presimt că o să am o zi cam proastă.
Din cât greu fost-a, este cel mai greu.
Dealtfel, zarea va rămâne-albastră
Și Ștreangul mâine fi-va curcubeu.

Spre mine mă deschid ca o fereastră
În care stă pe gânduri Dumnezeu.
Și iată vine pasărea măiastră
Și pasărea aceasta sunt tot eu.

Fragilă-alcătuire și capcană,
Las corpu-acesta unei alte flori.
O voi privi, cu lacrima-mi, din nori,

Deși, vii prea devreme, tu, dojană…
Și cui să-ncredințez această pană?
Cum să te iau, durere, să nu dori?

EXPERIMENT

Experiment de stare de urgență
Pe fluturi, porumbei și pe lăstuni,
Umblând la fondul meu de inocență
Pe care îl păstram pentru minuni.

Mileniul ce se-ncheie în demență
Ți-aduce iar în pragul casei huni
Trăgând strămoșii înșiși de perciuni
În jalnica, din jur, indiferență.

Privirea-mi întâlnește-un zid de ură
Pe care să-1 mai sparg nici nu am chef,
Gândul se-nchide-n sine ca-ntr-un seif

Prietenii-mi vorbesc cu câlți în gură
Și frica le e scrisă pe figură,
Li-i masca groazei bazorelief,

SUNT CONSULTAȚI TĂLMĂCITORI DE VISE

Beția funigeilor, doar ea,
Îmi amintește, vag, că sunt în mai.
Privesc tăcut inconștienta nea,
Pe care, iată, încă n-o cântai.

Desigur, este-o primăvară grea.

Și cântecul s-a înfundat pe nai.
Acestei clipe nu i-aș spune, "stai"!,
Deși ea zboară chiar cu viața mea.

Ușile toate-mi sunt, fățiș, închise,
Mi-i versul vas, ce nu mai intră-n port.
Și tot mai complotează în culise!

Prietenii-mi visează cărți nescrise,
Și mă visează alb ca varul, mort,
Sunt consultați tălmăcitori de vise.

TUNELUL

Mai construim noi mult acest tunel,
În care ne-afundăm de generații?
Există ceva dincolo de el,
Există, dincolo de hrube, spații?

S-aude, în afară, ce vibrații
Fac icnetele noastre, de oțel?
Mâncăm pământ și respirăm în rații:
Economii-n plămâni, și-n mușchi cârcel.

Dar orice întrebare-i sigilată.
Și când un revoltat sigiliul rupe,
Sar inși să-1 bată, gura să-i astupe.

Și, totuși, unde duceți astă gloată?
Cu sânge, printre buzele cusute,
Întreabă limba nedisciplinată.

EI

Ei vor veni. Stând după colț.
Au poate gândul să-i întoarne?

Ești numai spaimă, ești de carne.
Au ghiare lungi, de fier au clonț.

Cu toate simțurile goarne,
Trăiești uciderea de bolți.
Ei au copite și au coarne,
Au pușcă și în pușcă gloț.

Călări pe cai de-apocalipsă,
Din a pământului elipsă
Făcând verigheta nunții lor:

Ea-nseamnă dansul rotitor
A1 stelelor, în ochi ce mor,
Și două mii de ani eclipsă.

ADAOS LA DELIR

Și să cântăm. Ca sabia arcușul
Din gemete să-1 tragem, din cucută,
în pași de horă proslăvind urcușul
Spre culmea ca o mumă-a spaimei, mută.

Și sărăciei lustru-i dăm cu plușul,
Ca mortu-n păpușoi să nu mai pută.
Vătaful, responsabil cu călușul,
Veghează ceata, rezemat de bâtă.

Când poticnirile înseamnă-avânt,
Când cel mai rău înseamnă cel mai sfânt,
Descumpănit strâng pana și transpir

La gândul că degeaba mă mai mir
Și că acest nenorocit cuvânt
E încă un adaos la delir.

CAM UNDE?

Barbarii cam unde-or să-ncapă,
Când totul în matcă s-o-ntoarce?
Acel ce twe frânge, te stoarce,
Acel ce te vinde, te sapă?

Vor fi mieluşei, vor vrea cinuri
Şi vina vor da-o pe vremi.
Tu poţi cât mai groaznic să gemi,
Sub talpa blindată de chinuri.

Aşa cum răsare brânduşa,
Sunt inşi pentru oricare dată.
Călăul doar scoate mănuşa
Şi mâna ţi-o-ntinde, curată.

Dar, noaptea, în visu-i urât,
El tot te-ar mai strânge de gât.

COCOŞUL

Cocoşul, junghiat, mânji cu sânge
Drumeţl ce-i servise drept călău.
Pictura penelor o clipă plânge
Un cucurigu falnic, din ecou.

De-o parte capul, pleoapele ce-şi strânge,
De alta trupul, pâlpâind spre hău,
Iar gospodina mâinile nu-şi frânge:
Ea 1-a hrănit, era cocoşul *său.*

Şi treci pe lângă scenă, pe retină,
Fixându-ţii, fâr' să vrei, decapitarea.
Dar jalea ţi-o bruiază o maşină.

Alt trecător la tine o să vină,
Cu ordin ca, distrat, să-ți ia suflarea…
Spre sacrificii mici, executarea!

PEISAJ

Nici un semn bun. Și de trei ori mai mare
Efortul de a face un biet pas.
Aceasta-i Valea Plângerii în care
Un singur călător a mai rămas?

Și te cuprinde-un fel de disperare.
Ai vrea să strigi și vezi că nu ai glas.
Vei fi, la rândul tău, sperietoare
În locu-acestui blestemat popas.

Pe la răscruci, saluți albite cranii,
Rânjind absent, în peisaj de var,
Ca pată de culoare-un corb măcar
Ai vrea, sub orizonturile stranii.

Încalecă pe spaima ta, voinice,
Dă bice, cât mai poți scăpa. Dă bice!

ARDEALUL, STAREA MEA DE SPIRIT

Ardealul, starea mea de spirit
Cu care mă gândesc la țară,
De parc-aș respira lumină
Și existență milenară.

La orice pas îți râde-o floare,
Sub orice pas e un mormânt,
Ardealul întregind o roată
Sub care Horia s-a frânt.

Aud un clopot sus pe-o cruce,
Bătând cu limba-n ideal,
Ca-ntr-o Duminică a țării
Vin la biserică-n Ardeal.

LUPTĂTORUL PE DOUĂ FRONTURI

Vine un copil și-mi spune:
- Tăticule, a căzut Troia.
- Du-te și spune-i mă-ti.
Se întoarce:
- Tăticule, a căzut Tyrul.
- Du-te și spune-i mă-ti.
Puțin mai târziu:
- Tăticule, a căzut și Ninive…
- Da?
- Da. Și Ninive și Susa și Babilonul…
- Și i-ai spus?
- Nu.
- Du-te și spune-i mă-ti. Da' repede.
Se întoarce copilul cu o carte de istorie în mână
- Tăticule, s-a fundat Roma.
- Du-te și, spune-i… Și dacă tot faci drumul,
Spune-i că a căzut Cartagina…
Și dacă tot faci drumul, spune-i că a căzut și Bizanțul,
Se întoarce copilul speriat:
- Tăticule, a căzut mama!
- Unde, unde a căzut?
- În groapa cu lei.
- Să aștepte.

Și de atunci eu mă antrenez să înving leii…
Să-mi scot femeia din groapa cu lei.
Și împreună să fundăm frumosul oraș Troia.
Și apoi frumosul oraș Tyr…

Și frumosul oraș Ninive și mândrul Babilon
Și Susa și Cartagina și Roma și Bizanțul…

SĂGEATA

Rănitul s-ar fi rătăcit
În pădure,
Dacă nu s-ar fi ținut după săgeată.

Săgeata
Îi ieșise mai mult de jumătate
Prin piept
Și-i arăta calea.

Săgeata
Îl lovise din spate.
Îi străpunsese pieptul
Și vârful ei însângerat
Îi arăta calea.
Un noroc - un mare noroc
Să ai o săgeată indicatoare
În pădure.

Rănitul știa că de-acum nu se mai poate rătăci
Și că nu mai e departe.

SĂ VINĂ

Să vină, cine mai e de venit.
Profeți, prooroci, oratori.
Eu, cât mai am de trăit,
Am timp să-i ascult, uneori.

Știu, știu, vorbesc fără șir
Și se îngână, gesticulează.
Eu nu-i ascult să mă mir,

Nici anecdota nu mai primează.

C-o fi un potop, ori o ciumă
Și iarăși cam toate ce-au fost,
Rămâne veșnic rotunda sumă
De catastrofe - și-un veșnic post.

Oricum, vreau să-i ascult de la capăt,
Sunt abonatul lor la delir.
În scurt răstimpul, până nu scapăt,
Să-mi spună totul, din păr a fir.

Să vină toți! m-am răstit.
Cu tot ce-i în biblii și epopei.
Să văd în lumea asta ce-i.
Să vină-n față, deci! m-am răstit,
Profeți, prooroci, farisei.

Eu îi ascult, răstignit.

AM ÎNCHIS CITATUL

De câte ori închid citatul,
Simt în mine
Nu știu ce secretă jubilație
De polițist:
L-am închis și pe-ăsta,
Mama lui de porc!

ECOLOGICĂ

Omul, specie perfidă,
Ce-mblânzește să ucidă,
Ce domesticește fiare
Spre-a le pune în frigare.

Surâzând capcane-ntinde
Și pădurea o aprinde
Seacă cerul, surâzând,
Numai moarte are-n gând.

Pipăie în infinit
Cu buricu-i de cuțit,
Unde în eter trimite,
Numai spre-a se compromite.

Început, sfârșit de drum,
Trece-nfășurat în fum
Prim al minții, rob al gurii,
Aberație-a naturii…

Țipă pasăre și pom:
Doamne, scapă-ne de om!

EVOLUȚIE

Știința se transformă-n neputință
Și, după mii de ani de cercetare,
Cuvântul "soartă"-1 schimbi cu "programare"
Și asta e, oricum, o biruință.

Un plus de-nvăț, un minus de ființă.

PANTA RHEI?

Cum acest rău n-are de gând să treacă
Și ne scăldăm tot în aceleași ape,
Să facă ceva Heraclit, să facă,
Din unda împuțită ne dezgroape.

Căci dacă totul curge, cum de noi
N-avem de știre, cât trăim cu șir

Și-nțepeniți cu buzele-n noroi
Suntem cobai ai unui lung delir?

De aiurăm și-n trista agonie,
Ținându-ne de marginea răbdării,
Urlăm s-audă zeii disperării

Ce poate-un biet bob de carne vie,
Fosile prinse-n râul împietrit
De vină este numai Heraclit.

RĂBOJ

Însemn c-un geamăt și-un oftat
Un drum ce suie, șugubățul.
Și tot certându-mă cu bățul
Îmi țin moralul ridicat.

De curcubeu de-ar fi chiar hățul,
N-aș trage-atât de colorat
Un car cu spaime încărcat,
Ce taie trăznetelor moțul.

Țipând: Se-neacă geamandura!
Iar valul martor c-am vorbit,
Singur, pe țărmul pustiit.

E țipăt cuminecătura,
Și vuietul mi-astupă gura.
În rest, eu cred că-s fericit.

A CÂNTA DINTR-UN ARC

E clar,
Nu pot fi vânător.
N-am stofa.

Plec la vânătoare, țanțoș,
Încordez arcul cel ager
Și observ mirat că seamănă cu o liră.
Încep să cânt din arc.

Nu-mi pot reprima acest răsfăț
A1 sufletului,
Marea bucurie a degetelor,
Mângâind struna.

Animalele, ciulind urechea,
Se țin după mine, cârduri supuse…
Și înaintez murmurând din arc,
Lăsând în urmă o dâră
De împăcare în natură.

DOR

Românii
Când se exilează
Se așează de-a lungul căii ferate,
În Europa,
Sau, dacă mai e loc, pe lângă gări.

Să fie mai aproape de casă,
Să poată prinde primul tren
La o adică.

Asta le dă sentimentul
Că nu s-au îndepărtat prea mult.
Mergând pe lângă calea ferată,
Sau auzind șuieratul trenurilor,
Ei comunică permanent
Cu țara.

Primăvara, mai ales,

Când magnetismul terestru
Tulbură sus cocorii,
Ei stau triști pe bagaje
Și ascultă cum, intraductibil,
Vuiește terasamentul
De dor.

DE PARTEA TAURULUI

Pe nimeni nu vei putea lua în coarne,
Prietene taur, ce vei muri peste douăzeci de minute.
Exact peste douăzeci de minute. (La 17,20)
Lupta ta cinstită cu coarnele, va fi trădată,
Împunsul tău va fi înșelat.

Ai năvălit ca o furtună în arenă,
Adulmeci nisipul galben,
Care miroase de pe acum a sânge - sângele tău.
Cerul e înnorat. Arena e o retină ce se dilată.
Ești frumos și puternic.
Toată lumea e a ta.
Toată lumea aceasta complice, care privește.

Iată, te-ai repezit în calul cu ochii legați,
Blindat cu apărătoare, pe burtă.
Dai să-1 iei pe sus. Și călărețul, în armură,
Ți-a înfipt sulița în greabăn. Apasă puternic,
O scoate și-o înfige din nou,
În timp ce tu, naiv, te căznești să răstorni
atelajul acesta bizar.
12 centimetre de oțel!…
Sângele țâșnește ca o arteziană, dar nu simți nimic.
De câteva ori țepușa face volte prin aer.
Ești înfierbântat, nu te doare.
Ești momit spre un alt picador.
Te răzgândești. Alergi ca un viscol prin arenă,

Cu floarea ta roșie pe spinare. A ieșit și soarele din nori
Și îți văd ochii, încă limpezi.
Te simți puternic…Ce faci? Sări peste parapet?
Picadorii fug îngroziți.
Nu mai intra în această capcană de lupi! Te implor!
Nu va fi o luptă cinstită!

Arma ta sunt mândrele țepușe de os, dar ei to vor păcăli,
Dându-ți să împungi mereu
O himeră roșie.
Reapariția ta oprește respirația.
Te dor picioarele de la săritură, dar încă alergi vijelios.
Apar gonacii, fiecare cu câte două săgeți agere,
Cu vârf de otel.
Primul ți le-a și înfipt, foarte artistic, în spinare.
Nu face nimic, ai multă forță în tine.
O mică zgârietură, crezi.
Răscolești nisipul cu copitele.

Alergi puțin buimac.
Iar ni s-au întâlnit ochii.
Citesc un fel de nedumerire în aceste mari stele aburite:
"Ce joc o mai fi și ăsta?"
În spinare ți se tot sădesc, din fuga armăsarului, săgeți,
Care fâlfâie ca niște aripioare.
Îmi vine în minte taurul înaripat… asirianul taur înaripat.
Dai să-1 ajungi când pe unul,
Când pe celălalt…
Boncăluind și răscolind nisipul
Gâfâi… Ah, ai scos limba! Dar ce să fie?
E înăbușală pe lumea asta, așa-i?
Parcă te strânge puțin arena…
Devenită prea mică. Ce sunt aplauzele astea?
Se apropie matadorul, cu sabia ascunsă în capă.
Vă priviți în ochi. Prudență! Are faima de-a hipnotiza adversarul.

Asalturile îți sunt tot mai dese și mai stângace.

Ceva aproape comic. El zice: "Ole!", îți fâlfâie
Basmaua și tu te repezi ca tontul, iartă-mi cuvântul.
El s-a răsucit pe călcâie și te-mbie în partea cealaltă
Tu vii cu viteză și iar dai buzna… în dreapta… în stânga
Ceva chiar caraghios, zău!… Dă-ți seama, ființa lui Dumnezeu!
Ești cam obosit… Nu face greșeli!
La câțiva centimetri de cârpa roșie a matadorul cu spada
Ascunsă… Te-a ocărât… Te-a făcut… bou! Ia-1 în coarne..
Dacă n-ați fi atât de geometrici în mișcări,
Dacă, din greșeală, v-ați răpune mereu călăii,
Corida ar dispare…
Obiceiul acesta barbar s-ar dace naibii.

Dar tu nu vrei să greșești…
Voi, taurii, sunteți cinstiți,
Vă țineți de legi fixe…
Așa cum ne repezim și noi, în aceleași iluzii, de veacuri.

Matadorului i se aduce altă spadă, mai tăioasă.
Tu te dai câțiva pași înapoi. El te insultă, iar se strâmbă la tine.
Dai să faci un pas înainte și te oprești…
Scurmi nisipul cu copitele din față.
El ridică spada, fixând un punct din spinarea ta, arcuită,
Tu te repezi…
Ah, a împlântat oțelul tot, cu sete!
Mânerul lucios, rămas afară, pare un țăruș pe pășunea
Andaluziei.
Aplauze frenetice, care se prelungesc.

"Muerto", șoptește cineva, lângă mine, transpirând de admirație

Aș!… Ai îngenunchiat, totuși…
Rămâi ca la o rugăciune a taurilor, cuprins de-o inexplicabilă Sfârșeală. Ce faci? Te ridici?
Dar asta e o adevărată minune!
Te salți, zimbru, zdravăn, ca și când n-ai avea în superbu-ți
Trup o lungă fâșie de sabie.

Ea ți-a trecut prin inimă, ține minte!
Călăul tău a bun meseriaș.
Vezi mii de petice vișinii… sute de pânze roșii..
Te mai repezi în una, 1a întâmplare.
Trage din tine sabia, ca dintr-o teacă.
Matadorul e vesel
Cazi din nou… De data asta te răstorni…
Cu limba scoasă…
Mai zărești o clipă lama unui pumnal, care te va face
Să dârdâi.
Un stadion întreg aclamă
Delir în tribune… Aplauze și iar aplauze… auzi?
Toți tropăie din picioare, fluieră, a preaslăvit viteazu-ți călău
Numai eu sunt de partea ta și plâng.

Tu nu știai că vei muri, tu nu știi c-ai murit,
Tu, animal simplu, superbă zeitate…
Animal perfect, care împungi himere…
Au venit cei trei cai mortuari,
Ești legat de-o tânjală…
Vitele de povară se opintesc și te scot târâș… Goarne, chiote, bâlci…

Falnica-ți năvală de la-nceput a caricaturizată de acești
Căluți, care se opintesc să te scoată-n viteză…
Auzi? el încă mai e aplaudat, el care face acum temenele…
Viața ta - vijelie care s-a îndepărtat de tine…
Toți te-au și uitat, privind lacomi cum se greblează nisipul - Aplaudându-1 îndelung pe călău.

Numai eu sunt de partea ta și mă tulbur și plâng…
(Madrid, august 1982)

KAVAFIS

1.

Pierdut la marginea lumii grecești,
Ca un scut antic.
Inscripție din care puține litere
Se mai pot citi
Și nu spun decât niște nume vechi.
Parcă și-ar fi copiat poeziile
De pe pietre funerare. Pentru fiecare din ele
A săpat adânc în pupila civilizației grecești.

2.

144 poeme: cimitir - pentru un trup de efeb,
Putrezind în plăcerile interzise ale Alexandriei.

3.

Sufletul poetului spânzură peste fiecare
Inscripție lapidară

La moartea unei civilizații de trei milenii,
Poezia lui e steagul de doliu
Coborât în bernă.

CUM

Doamne sfinte, prin ce vrajă
Și voință infinită
Piersica își stă în coajă
Și stă ochiul în orbită?

Când atâtea băieri prost
Leagă ița și cu firul,
Cum își stă vorbirea-n rost
Și de tot n-o ia delirul?

Cum uscatul de nu sare,

De pe vârf de munte-n mare?
De la munte pân' la mare,
Cum de totul nu-i mirare?

IMPONDERABILITATE

Bine, bine,
Mi-am pierdut greutatea, plutesc,
Dar greutatea care s-a pierdut
Unde e?
Mi-a luat-o cineva în primire?
S-a tăiat chitanță?

Pe mine nu m-a întrebat nimeni nimic,
Greutatea unui om
E o valoare, nu?
E o mare valoare în ziua de azi
Greutatea unui om - nu în aur, ci chiar
În greutatea lui.
Cine se foloseste de ea?

- Cârcotaș ai fost și sub legea gravitației
Cârcotaș ești și-n vid, nătărăule!
Să vezi ce greutate o să mai capeți
Când o să-ajungi în cazanul cu smoală -
Asta e doar așa, o tranziție.

PĂDUREA

O liniște solemnă și activă.
Milioane de frunze,
Milioane de ace de brad,
Oscilând pe un cadran imens.

Lemnul ca o aspirație a pământului,
A pietrei. Brazi, paltini, ulmi, stejari

Atâtea esențe de divinitate.

În jurul meu pădurea lucrează la cercuri.
În trunchiuri
Ciocănitoarea bate nituri

E o liniște încărcată
De febra înălțării unor catarge.
Unde plec, Doamne?

BOLNAV DE CARTE

O carte, odată scrisă,
Nu produce imunitate la scris.
Te vei îmbolnăvi de microbul
Cărții următoare.

Și tot asa…
Ca o veșnică stare de gripă,
Cu un milion de rădăcini
De microbi.

PLEACĂ TRENUL

Când stai în tren și pleacă trenul vecin,
De ce ai impresia că ai plecat
Tu?

Primăvara și toamna
Te tot uiți pe cer, pierdut în gânduri,
Stoluri de păsări vin,
Stoluri de păsări pleacă,
De ce ai impresia că mergi tu?

Toată viața m-am uitat pe fereastră,
Pironit într-un colț

De autobuz, de tren, de vapor
Hurducat de căruță
M-am uitat cum fug de mine copacii,
Oameni, orașe, continente
De ce sunt copleșit de atâtea emoții,
De ce am impresia
Că am cunoscut lumea?

BALTA

Abia după ce murise
I-a dat prin gând
- În fond, de ce nu?
C-ar trebui să-și refacă viața.

Dar unde? Când? Și mai ales cine?
Că acum nici nu mai știa bine
Ce este? Cum este
Și mai ales de ce să-și mai refacă.
Și ce? Când? Unde?
Și iarăși sâsâitoarea viespe: cine
Cine să-și refacî. Și ce?

Se repetă și-a zis într-un târziu,
S-o lăsăm baltă.

(Balta era de altfel plină de el,
- Intrat de trei zile în circuit
Trestii gânditoare - aiurau -
Broaște, mâl bolborosind în adânc, peștișori cât unghia
Fosfor, potasiu - și deasupra un nor
Oglindindu-se - în treacăt - în luciul schimbăcios.)

Cine? Ce? Cum? De ce?
S-o lăsărn baltă.
Abia după ce-a murit

I-a dat prin gând
- În fond, de ce nu?
C-ar trebui să-și refacă viața.
(Ei, bine, se repetă,
Că de-acum încolo tot așa o să fie.)

S-o lăsăm baltă. Cine? Cum?
Circuit. Circuit închis? Baltă,
Norul oglindindu-se, luciul schimbăcios.
Schimbăcios.

NISIPUL

Să mă opresc din scris am vrut, la trei.
Cântau cocoșii de trei ori, ehei!

Și-am așteptat să cânte-a patra oară:
La fără-un sfert pe toți însă-i tăiară.

Pe creasta lor se ascuteau cuțite
Zimțata creastă-a zilei, pasă-mi-te,

Ce începuse brusc, direct din vis-
Și-abia atunci m-am așternut pe scris.

Nisipul, care-mi e și sugativă
Mă-ngroapă în a valului arhivă.

ÎN GEAMUL MEU

Iar trandafirul a rodit măceș,
În geamul meu, în ziua de armindeni.
De jalea care este pretutindeni
Copacii mor și florile dau greș.

Și păsările care-și iau adio

Ne lasă, triste-n cuib, un ou de lemn.
Vom înțelege-al speciilor semn?
O umbră mare luna va cloci-o.

E umbra ce-o lăsăm în spații vaste,
Mantie neagră-a sufletului gol.
Din somn, ca dintr-un lung coșmar, mă scol,
Planton năuc la marile dezastre.

Și când deschid fereastra să respir,
Văd floarea de măceș în trandafir.

PERECHEA

Oaia ce-a mâncat-o lupiul
A format cu el un cuplu.
Și-au rămas, un lup și-o oaie,
De povestea lumii-n ploaie.

- Ce-ai văzut? Cum l-ai luat,
Oaie dragă?
- M-a mâncat.
-- Lupule, cum de-ai putut
Să iei oaia?
- Mi-a plăcut.

Oaia ce-a mâncat-o lupul
A format cu el un cuplu.

JURNAL INTIM

Puțin îmi pasă mie
De noutătile voastre.
Eu vin cu noutățile mele.

CUTIA NEAGRĂ

S-a găsit cutia neagră.
- Ei și? - Nimic
E un fel de a se găsi în treabă.

Morții rămân morți - accidentul s-a produs.
Vorba ceea: "S-a dispus începerea unei anchete
"O comisie s-a deplasat la fața locului".

Cele mai mule cutii negre
Sunt de cremă maro.
Nimic concludent.

Câinii polițiști au primit o porție dublă
De ciolan,
Militarii în termen s-au retras în cazărmi.

Ancheta continuă.

ÎNTR-UN TÂRZIU…

Într-un târziu
Vine și poezia.
După frământări de o noapte,
Spre ziuă.
(Pe la cântatul cocoșilor de ziuă).

- Ceva nou? întreb încercănat.
- Nimic.
- Atunci de ce-ai mai venit?
- Ca să-ți fac o viață mai frumoasă, zice.

PIRAMIDA MEA

E plăcut să spun:

"Piramida mea".
Sună grav, important.
E ceva conținut aici, în
Piramida mea.

Pe de altă parte,
Nu mai pot scăpa de ea.
Toată lumea leagă numele *meu*
De piramida mea.

Toți vorbesc numai
De Keops, cel cu piramida
Lui Keops.
Am făcut lucruri mai importante
În viață.
Poate mult mai mărețe, mai durabile.
De ce numai unora le e dat să absoarbă totul?
Să devină embleme?

Ah, numele
Nu-mi va ieși nicicând din piramidă!

Am desenat în jurul ei un cerc
Și-n fiecare dimineață controlez
Să văd dacă-a reușit numele să treacă măcar cu un
Pas dincolo.
Dacă poate să existe singur,
Imposibil!

Totuși *piramida mea*
Sună trăznitor,
(Pe silabe: Pi-ra-mi-da mea!)
Parcă-aș intra într-un imens clopot
De pământ și cer.
Clopotul meu.

Dacă n-o înălțam atunci,

Cu toate că și atunci erau vremuri grele,
Acum n-o mai puteam face.

FIERUL

Am văzut cu ochii mei cum puneau la cale
Înlocuirea bronzului cu fierul.
Fierul! Cumplita invenție!
E sfârșitul lumii!
Cei care-1 inventară vor suferi primii
Dezastrul pricinuit de el.
Hitiții se vor crede atotputernici
Din cauza fierului lor
Vor pieri primii, simțindu-i tăișul.

Cât m-am întristat de ce-am aflat
Azi dimineață:
Că peste vechii băștinași
Au venit triburi de ciobani din părțile
Dușmanilor nostri.
S-au unit cu ei, amestecându-se.
- Atunci înseamnă că în vinele noastre
E și sângele dușmanilor noștri de moarte?!
- Asta înseamnă
Și sunt foarte, foarte trist.

De ce și cu cine să te mai bați?

AM ATINS INCREDIBILUL…

Am atins incredibilul
Și m-am instalat în el,
Cât de cât.

Dar e numai partea de la suprafață,
Pojghița.

Există nenumărate straturi
De incredibil.
(De ceea ce nu-ți vine să crezi).
Ca foile nenumărate
Ce îmbracă un bulb.

Și centrul de foc al incredibilului
Miezul, sâmburele
De necrezut al necrezutului
Este și el un început.
Partea de la suprafață,
Pojghița…
Și tot așa.

SUFLU

Acesta, da suflu!
Suflu…
[Nu se știe la ce se referă]

Are tot ce-i trebuie
Grandoare - repetabilitate -
Învârtire… [vârtej]
Și deși poți pricepe unele părți
Nu se lasă cunoscut
Ca întreg.

Beznă, lumină orbitoare
Găuri negre - *[una până la*i.
Nouăzeci și nouă găuri negre…]

Pe o distanță… [apreciabilă].
Și iarăși vârtej
Lumină, întuneric…
Sfârșit - care nu-i decât un început…

Jeturi de praf - iubire - jet - constelații

Acesta , da suflu!

VAI

Vai, am pierdut războiul
Informațional.
Zice șoricelul în gura pisicii.

POVARĂ

O carte mică,
N-am luat cu mine
Decât o carte subțire,
Așa ca o frunză.
Așa ca o viață de om.

M-am gândit c-o să mă doară spinarea.
C-o să mă doară numele
Care-o va căra.

SCARĂ LA CER

Un fir de păianjen
Atârnă de tavan.
Exact deasupra patului meu.

În fiecare zi observ
Cum se lasă tot mai jos.
Mi se trimite și
Scară la cer – zic,
Mi se aruncă de sus.

Deși am slăbit îngrozitor de mult

Sunt doar fantoma celui ce am fost
Mă gândesc că trupul meu
Este totuși prea greu
Pentru scara asta delicată.

– Suflete, ia-o tu înainte.
Pâș! Pâș!